

SUPEREDITIE

WARRIOR CATS

HAVIKVLEUGELS REIS

Met speciale dank aan Cherith Baldry

WarriorCats - Supereditie: Havikvleugels reis
Erin Hunter

Vanaf 10 jaar

© 2024, Erin Hunter en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: SupereditionWarriors: *Hawkwing's Journey*
© 2016 Working Partners Limited, UK
Serie gecreëerd door Working Partners Limited
www.warriorcats.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vertaling: Ans van der Graaff
Ontwerp opmaak: © Owen Richardson
Zetwerk Nederlandstalige editie: Pelckmans Uitgevers

D/2024/0055/517
ISBN 978 94 6383 448 3
NUR 283
THEMA YFP, YFH

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 x.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

SUPEREDITIE

WARRIOR CATS

HAVIKVLEUGELS REIS

ERIN HUNTER

vertaald door
Ans van der Graaff

P E L C K M A N S

WESPENSNOR – Grijs-witte kater
Leerling: Schemerpoot (roodgestreepte kater)

WILLIESTORM – Rood-witte kater (voormalige daglichtkrijger)
Leerling: Kiezelpoot (bruingspikkelde witte poes)

ZANDNEUS – Gedrongen lichtbruine kater met oranjerode poten

MOEDERKATTEN (POEZEN DIE ZWANGER ZIJN OF VOOR JONGEN ZORGEN)

HONINGSTAART – Lichtrode poes met lange vacht

MUNTVACHT – Grijsgestreepte poes

VOGELVLUCHT – Zwarte poes (moeder van Krulkit, een langharig grijs poesje; Kriebelkit, een zwart-wit katertje; en Snipkit, een zwart poesje met een witte vlek op haar borst)

OUDSTEN (VOORMALIGE KRIJGERS EN MOEDERKATTEN)

KLAVERSTAART – Lichtbruine poes met witte buik en poten

REEVAREN – Lichtbruine poes, die doof is geworden

VLEKVOET – Zwart-witte kater

PROLOOG

Zonlicht stroomde de kloof in en gaf de zandkleurige rotsen een warme gloed. Aan weerskanten liepen de hellingen steil omlaag naar een smalle vallei aan de voet. In de diepte stroomde water omlaag vanuit een zwart gat onder een hoop rotsblokken. Het water vormde een rivier die door de kloof heen kronkelde tot hij tussen bomen en struiken aan het zicht werd onttrokken. Een lichte bries voerde de verleidelijke geuren van prooi mee.

Een sterke kater met witte vlekken in zijn lichtgrijze vacht zat op de hoop rotsblokken stroomafwaarts te turen. Er lag een kille sterrenschittering over zijn vacht en er straalden sterren in zijn blauwe ogen.

Na een poosje werd de stilte van de kloof doorbroken toen een bruingestreepte kat tevoorschijn kwam uit een hol bij de voet van het klif, doelbewust naar de rotsblokken liep en erop klom tot hij naast de grijs-witte kater kon gaan staan.

‘Varenhart’, miauwde de grijs-witte kater. ‘Heb je nog verder over dit visioen nagedacht?’

‘Dat heb ik, Wolkster,’ antwoordde Varenhart, die zijn kop boog. ‘En ik heb geen idee ...’

Hij zweeg plotseling toen een derde kat bovenaan de kloof verscheen en in sprongen het pad af kwam naar de twee anderen op de rotsblokken. Sterren golfd en als water door zijn grijze vacht en verleenden zijn klauwen een ijzige glans.

Wolkster ging rechtop staan; Varenhart en hij bogen respectvol. ‘Gegroet, Hemelster,’ miauwde Wolkster.

Hemelster beantwoordde de groet met een kort knikje. ‘En?’ vroeg hij. ‘Hebben jullie een beslissing genomen?’

Varenhart schudde zijn kop en Wolkster antwoordde met een bezorgde blik: ‘Nee, wat we hebben gezien is te verschrikkelijk. Er zijn geen gemakkelijke antwoorden.’

‘Toch moet er een antwoord gevonden worden.’ Hemelster ging rechter staan en zwiepte ongeduldig met zijn staart. ‘We hebben alle drie de gesel gezien die de HemelClan boven de kop hangt, een gevaar dat afschuwelijker is dan de zwaarste, donkerste onweerswolk. Het zou de hele hemel kunnen verduisteren en voorgoed een einde kunnen maken aan de Clan die ik heb gesticht. Dat zou ik niet kunnen verdragen.’

‘De HemelClan zal nooit ophouden te bestaan!’ Wolksters blauwe ogen glommen fel. ‘We hebben eerder grote verliezen geleden en zijn weer opgestaan en gegroeid. Toen we vele seizoenen geleden uit het woud werden verjaagd, hebben we het volgehouden. We vonden een thuis in de kloof, en zelfs toen de ratten het grootste deel van de

Clan doodden en uiteenjoegen, hielden een paar katten de herinnering levend tot Vuurster kwam om te herstellen wat verloren was gegaan.'

'Maar Vuurster is dood', miauwde Varenhart somber. 'En zijn SterrenClan is hier ver vandaan. Hij kan de HemelClan nu niet helpen.'

Hemelster keek peinzend. 'Dan moeten we rechtstreeks tot de HemelClan spreken', zei hij. 'Ze moeten worden gewaarschuwd.'

'Dat is waar, Hemelster', reageerde Varenhart. 'Maar wat voor waarschuwing moeten we ze geven? Wat kunnen we ze aanraden te dóén?'

'We moeten hun zeggen te vechten', mauwde Wolkster vastberaden. 'Het zijn sterke, dappere katten, die elkaar als Clan heel toegewijd zijn. Ze zullen winnen als ze erin geloven.'

Varenhart slaakte een zucht. 'Maar zelfs Vuurster kon deze gesel niet aan. Deze strijd kan niet worden gewonnen!'

'Precies. De tijd is aangebroken voor de HemelClan om hun comfortabele territorium te verlaten', miauwde Hemelster.

'Wat?' Wolkster sperde woedend zijn ogen open. 'Nadat zo veel katten hebben gevochten om het te behouden? Nadat zo veel katten ervoor zijn gestorven? Nu wil je dat ze zonder enig verzet weggaan?'

'Aan alles komt vroeg of laat een einde. De HemelClan is al te lang alleen geweest.' Hemelster boog voorover, zijn

blauwe ogen strak op de andere katten gericht. ‘Toen ik de HemelClan stichtte, was die een van de vijf punten van de Vlammeende Ster, en alle Clans gedijden omdat ze samenwerkten. De HemelClan moet leren van zijn geschiedenis.’

Wolkster keek de oude leider verbaasd aan. ‘Je zegt dus dat de HemelClan de kloof móét verlaten?’

‘Dat is precies wat ik zeg. De kloof verlaten zal nog maar de eerste pootstap zijn van een veel langere reis.’

‘Nee!’ Wolkster zette zijn nekharen overeind. ‘Mijn Clan en ik hebben moeten vechten om hier tussen de rotsen een thuis te maken. Vuurster heeft zijn leven op het spel gezet om ons te herenigen nadat we de eerste keer waren verdreven. En nu wil je dat we dat allemaal opgeven? Heb je bijen in je brein? Ze moeten véchten!’

Varenhart knikte driftig ter instemming. ‘Ik was de laatste medicijnkat van de HemelClan voordat de ratten ons uit de kloof verdreven. Hoe kun je verwachten dat ik, na alles wat we hebben doorgemaakt, toekijk terwijl mijn Clan hier voor de tweede keer wordt weggejaagd?’

Hemelster luisterde kalm naar de felle uitbarsting van Wolkster en het wanhopige protest van Varenhart. Hij antwoordde met een zachte, rustige stem. ‘Nee. Elke kat weet hoezeer onze Clan heeft geleden, maar er is een tijd om onze klauwen stevig vast te haken in wat van ons is en een tijd om los te laten. De dreiging waar de HemelClan tegenover staat, is nog maar het begin. De lucht zal pas weer helder worden wanneer ze terugkeren naar de andere Clans.’

Varenhart ademde verbaasd in. ‘Alle vijf de Clans weer samen ...’ Toen schudde hij zijn pels. ‘Hoe is dat mogelijk? Waar moet de HemelClan wonen? De ruimte is beperkt. Hoe weten we of de andere Clans hen in vrede zullen accepteren? En weten we wel of de katten van de HemelClan zich weer bij de anderen willen aansluiten? Ze kennen alleen Vuurster, en die is nu bij zijn eigen SterrenClan.’

‘En Zandstorm’, zei Wolkster.

Hemelster knikte. ‘Ja. En ze is een dappere kat, maar haar pad is voor mij in duisternis gehuld. De HemelClan moet op zoek naar de nakomelingen van Vuurster. Want als vuur sterft, blijven er nog altijd vonken over. En je hebt gelijk, het pad van de HemelClan zal lang en moeilijk zijn. Daarom moeten ze nu vertrekken.’ Hij zweeg even en tuurde in de verte.

‘Ze moeten die vonken vinden, of ze gaan een vreselijke toekomst tegemoet ...’

HOOFDSTUK 1

Havikpoot snorde slaperig en genoot van het gevoel van het warme zonlicht op zijn pels. Hij lag opgekruld tegen een rotsblok, zijn donkergrijze staart over zijn poten geslagen. Zijn snorharen trilden toen hij dieper in slaap wegzakte en zich voorstelde dat hij tussen de struiken bovenaan de kloof prooi besloop.

'Mrrrauw!'

Havikpoot schrok wakker toen een bundeltje rode vacht boven op hem landde en er poten scherp in zijn ribben prikten. Hij ademde de vertrouwde geur van zijn nestgenoot Schemerpoot in.

'Ga van me af!' mauwde Havikpoot, en hij duwde Schemerpoot weg terwijl hij recht ging zitten en zijn warrige vacht uitschudde. 'Wat bezielt je? Ik deed een dutje!'

'Nou, het is tijd om wakker te worden, luilak!' miauwde Schemerpoot. 'Wolkpoot, Kiezelpoot en ik hebben het beste plan aller tijden bedacht!'

Nog steeds half slapend kneep Havikpoot geïrriteerd zijn ogen tot spleetjes. *Wat nu weer? Schemerpoot valt me constant*

lastig met een of ander geweldig plan en vaak is het dan: 'Hé, we gaan tweebeenvoedsel stelen!' Schemerpoot was al van jongs af aan dol op tweebeenprooi en was vaak bereid er de raarste dingen voor te doen. *Serius*, dacht Havikpoot, met zijn snorharen trekkend, *volgens mij heeft hij bijen in zijn brein.*

'Oké dan', mompelde Havikpoot, en daarna opende hij zijn kaken voor een reusachtige gaap. 'Wat is dat voor geweldig plan?'

'Kiezelpoot zag een paar tweebeenen gevlochten takjes naar de tweebeengroenplaats dragen', legde Schemerpoot uit, terwijl hij opgetogen en met opengesperde ogen stond te springen. 'En je weet wat dat betekent, hè?'

Havikpoot slaakte een vermoeide zucht. *Ik wist het wel.* 'Tweebeenvoedsel.'

Tegelijkertijd miauwde Schemerpoot opgewonden: 'Tweebeenvoedsel! Het is al even geleden dat Kiezelpoot ze heeft gezien', vervolgde hij. 'Ze zijn vast al lang weer weg. Maar hun restjes liggen er natuurlijk nog!'

'Je wordt nog eens een tweebeen als je niet oppast', plaagde Havikpoot hem grinnikend. 'Dan wordt je vacht dun, behalve boven op je kop. Daar wordt die heel dik en warrig. En je gaat op je achterpoten lopen en in monsters rijden ...'

'Stomme haarbal!' protesteerde Schemerpoot. 'Alsof dat ooit zou gebeuren!'

'Je bent anders wel gek op hun voedsel, en zo geweldig is dat helemaal niet!' reageerde Havikpoot. 'En hoe denk

je trouwens weg te komen zonder dat Wespensnor erachter komt? Om nog maar te zwijgen van Williestorm en Pluimwilg. Ze zullen het niet leuk vinden dat hun leerlingen zonder toestemming wegsluipen. Ebbenklauw zou mijn pels van mijn rug klauwen als ik zo idioot was om met je mee te gaan.'

'Ze komen er niet achter', miauwde Schemerpoot, die nonchalant met zijn staart wuifde. 'Alle krijgers hebben zich volgevreten met verse prooi en liggen nu onderaan de Rotshoop te doezelen ... net als jij daarnet. We gaan er recht naartoe en zijn zo weer terug, voordat onze mentors wakker worden en ons missen.'

Havikpoot zag dat zijn zus Wolkpoot en de gespikkelde poes Kiezelpoot een paar staartlengtes verderop stonden, net buiten gehoorsafstand. Kiezelpoot schraapte ongeduldig met haar klauwen over de grond; ze had er duidelijk genoeg van op Schemerpoot te wachten.

'Schiet eens op!' miauwde ze fel. 'Laat Havikpoot maar hier blijven als hij zo'n bange muis is.'

Havikpoot gromde diep in zijn keel om die belediging. 'Alsof ik zelfs maar mee zou willen als zij meegaat.'

'Luister, ik weet dat je haar niet mag,' miauwde Schemerpoot zacht en met een snelle blik van Havikpoot naar Kiezelpoot, 'maar je zou haar beter moeten leren kennen. Jullie hebben veel met elkaar gemeen, weet je. Jullie zijn allebei zo lastig als een vos die in een kwaai bui is. Dus ga je nu mee of niet?'

Havikpoot blies geïrriteerd bij de gedachte dat hij ook maar enigszins op Kiezelpoot leek. Ze was de vervelendste kat van de hele Clan. *Ze loopt rond alsof ze zo geweldig is, terwijl ze ook nog maar een leerling is, net als wij.* ‘Nee, dank je’, snauwde hij. ‘Laat me gewoon met rust, oké?’

‘Doe niet zo lelijk!’ protesteerde Schemerpoot. ‘Je temperament brengt je nog eens in de problemen.’

Havikpoot werd nog bozer nu hij een uitbrander kreeg van de broer die voortdurend streken uithaalde. ‘Nee, jij bent degene die nog eens in de problemen komt, omdat je steeds wegsliipt om tweebeenvoedsel te gaan stelen.’

Schemerpoot haalde zijn schouders op, zijn ogen schitterden ondeugend. ‘Het is het waard! Tweebeenvoedsel is heerlijk. Maar doe vooral wat je zelf wilt. Wij gaan.’

‘Prima!’ blies hij. ‘Veel plezier.’ *En succes met uitleggen wat je hebt gedaan wanneer je straks terug bent.*

Havikpoot voelde zijn ergernis wegebben terwijl hij zijn broer achter Kiezelpoot en Wolkpoot aan zag gaan. Hij geeuwde en bedacht dankbaar dat zijn andere zusje, Bloemenpoot, in elk geval zo verstandig was zich niet met die streken in te laten. Hij krulde zich weer op, legde zijn staart over zijn neus en deed zijn ogen dicht. *Misschien kan ik nu mijn dutje rustig afmaken.*

Een poos later bracht een stevige wind de takken van de bomen bovenaan de kloof in beweging toen Havikpoot de pootstappen van zijn mentor Ebbenklauw volgde door het

struikgewas langs de grens van het HemelClangebied. De zon zakte al achter de hoogste takken; Havikpoot zette zijn vacht op tegen de plotselinge kou.

Ebbenkluws soepele zwarte gedaante bleef staan en ze keek over haar schouder naar Havikpoot. ‘Wacht hier terwijl ik de geurmarkering ververs’, miauwde ze.

Havikpoot deed wat hem werd gezegd, zijn oren gespist op het geluid van prooi. Hij vroeg zich af wat er met Schemerpoot en de anderen was gebeurd; ze waren nog niet terug van hun expeditie toen Ebbenklauw en hij het kamp hadden verlaten.

Ze waren waarschijnlijk zo opgetogen over het eten dat ze de tijd uit het oog zijn verloren. Stelletje muizenbreinen.

Toch kreeg Havikpoot het heimelijk koud bij de gedachte dat Schemerpoot misschien in de problemen was geraakt. *Hij haalt altijd allerlei streken uit en overtreedt de regels! Ik hou van hem, maar hij moet wel serieuzer worden als hij een krijger wil zijn.*

Het leek Havikpoot helemaal niet eerlijk dat hij altijd zo hard werkte als hij kon, maar dat Schemerpoot telkens weer wegwam met zijn stomme gedrag. *Misschien zal hij besluiten om wat meer moeite te doen als hij een paar dagen de teken van de oudsten moet verwijderen.*

Toen Ebbenklauw terugkwam van het plaatsen van de geurmarkeringen, snoof ze met een argwanende blik in haar ogen de lucht op. ‘Ruik je dat?’ vroeg ze.

Havikpoot opende zijn kaken om de lucht te proeven

en kreeg een geur in zijn mond die hij niet kende. ‘Grote SterrenClan! Wat is dat?’ riep hij.

‘Ik weet het niet.’

Havikpoot knipperde verbaasd met zijn ogen. *Ik dacht dat Ebbenklauw alles wist, ook al is ze maar een daglichtkrijger!* ‘Denk je dat er een nieuw soort dier in de buurt van de kloof is?’ vroeg hij, terwijl hij zijn best deed niet te laten merken dat zijn stem trilde van ongerustheid.

‘Dat zou kunnen’, antwoordde Ebbenklauw. ‘Ik heb deze geur een of twee keer eerder geroken, dicht bij de plek waar mijn tweebenen hun afval achterlaten, maar dit is de eerste keer dat ik hem in ons territorium ruik.’

‘Wat gaan we doen?’

Ebbenklauw draaide haar oren. ‘Niets, voorlopig. Tegen een geur kun je niet vechten. Maar we zullen het aan Loofster melden en alle anderen waarschuwen dat ze moeten uitkijken naar een onbekend dier. Je weet maar nooit ... misschien is het niet gevaarlijk.’

Als het zo stinkt als dit, kan het niets goeds zijn! Havikpoot ademde nog meer van de smerige lucht in en probeerde de geur in zijn geheugen op te slaan. Toen ving hij een andere geur op, vreemd en bitter, waar hij zijn neus voor optrok. Hij keek naar Ebbenklauw en zag dat ze haar oren gespitst had en haar neus in de lucht stak.

‘Wat is dat? Nog een ander dier?’ vroeg hij.

Ebbenklauw schudde haar kop. ‘Ik denk dat het vuur is, maar ik hoop het niet.’ Ze snoof weer de lucht op. ‘Het moet

van de tweebeenplaats komen. Het zijn zulke muizenbreinen. Ze maken steeds vuur om hun eten in te steken. We kunnen maar beter gaan kijken of ze het onder controle hebben. Kom mee.'

Angst fladderde door Havikpoots buik als een heel nest vogels. *Daar zijn Schemerpoot en de anderen naartoe gegaan! Zouden ze nog steeds daar zijn? Ze zijn vast alweer onderweg naar het kamp ... toch?*

Havikpoot had nog nooit vuur gezien, maar hij had genoeg verhalen van de oudsten gehoord om te weten dat het een ernstige bedreiging kon vormen. 'Denk je dat het tot bij het kamp zal komen?' vroeg hij terwijl hij naast Ebbenklauw ging staan, die haar poten doelbewust in de richting van de tweebeenplaats draaide.

'Waarschijnlijk niet', stelde Ebbenklauw hem gerust. 'De tweebeenplaats ligt best ver van de kloof. Maar de geur is behoorlijk sterk, dus we kunnen maar beter controleren of we er veilig voor zijn.'

Toen ze tussen de struiken uit kwamen, verhoogde Ebbenklauw het tempo tot Havikpoot en zij over het droge gras renden dat hun territorium scheidde van de tweebeenplaats. Met elke pootstap werd de geur sterker, net als Havikpoots angst.

Ik hoop echt dat Schemerpoot terug is gegaan naar het kamp!

Tot zijn verbazing zag Havikpoot beweging in het gras en hij beseftte dat er kleine dieren – muizen en spitsmuizen – tussen de halmen door op hen af kwamen, weg van de bron

van de geur. Één muis rende bijna in zijn poten, maar stooft op het laatste moment een andere kant op.

Het water liep Havikpoot in de mond. ‘Hé, kijk, Ebbenklauw’, miauwde hij. ‘Gemakkelijke prooi!’

‘We hebben later nog wel tijd om te jagen’, zei Ebbenklauw, die onafgebroken doorrende. ‘We moeten nu eerst zeker weten dat onze Clan veilig is.’

Dichter bij de tweebeenplaats kolkten dikke, grijze wolken om de twee katten heen. De scherpe stank was overweldigend en bleef in Havikpoots keel steken, waardoor hij begon te kuchen.

‘Blijf achter me’, waarschuwde Ebbenklauw hem.

Midden in de kolkende massa kon Havikpoot nog net een rode gloed zien, die groeide terwijl hij ernaar keek en met likkende tongen naar de hemel reikte. Hij tuurde naar de rode vlammen, die grijze wolkjes de lucht in joegen. Ze leken zich als een of ander gulzig dier te voeden met een soort tweebeenrots van platte stokken. Havikpoot had daar wel eens tweebenen bij zien zitten met hun kittens, terwijl ze het vreemde voedsel aten waar Schemerpoot zo dol op was.

Schemerpoot, Wolkpoot! dacht hij, terwijl hij vol afgrijzen om zich heen keek, op zoek naar zijn nestgenoten.

Maar ze waren nergens te bekennen. *Ze moeten al vertrokken zijn*, hield Havikpoot zichzelf voor. *Ik wou dat ik ook weg kon!*

De grijze lucht prikte in zijn ogen en zijn longen brandden bij elke ademhaling. ‘Ebbenklauw, kunnen we ...’ begon hij.

Opeens kolkte de grijze lucht weer. De wind draaide en blies vanaf de tweebeenplaats harder in hun richting. Het vuur wakkerde aan en de laaghangende boomtakken vatten vlam. Een paar tellen lang brandden ze fel, toen viel met een luid gekraak de onderste tak naast de brandende tweebeenrots op de grond.

Ebbenklauw hapte naar adem en duwde Havikpoot naar achteren. Elke spier in Havikpoots lichaam spande zich aan. Hij had nog nooit een krijger zo angstig horen klinken, laat staan zijn eigen mentor.

Maar haar gehijg werd meteen overstemd door het geluid van angstig gejang vanonder de tweebeenrots. Het was moeilijk te horen boven het geraas en geknetter van het vuur uit, maar het gejang klonk Havikpoot vreselijk bekend in de oren.

‘SterrenClan, nee! Er zitten daar leerlingen!’ schreeuwde Ebbenklauw.

O nee! Havikpoot voelde zijn hart bonken in zijn borst. Zijn nestgenoten waren daar nog en verkeerden in groot gevaar. *Schemerpoot ... Wolkpoot!*

‘Blijf uit de buurt!’ beet Ebbenklauw hem toe, en ze rende naar het vuur en de rook. Haar buikvacht streek over het gras en ze hield haar staart recht naar achteren gestoken.

Havikpoot ging liggen en keek naar haar, zijn klauwen hard in de grond gedrukt. Het gejang klonk weer, harder dan eerst, en nu herkende hij de verschillende stemmen. *Schemerpoot, Wolkpoot en Kiezelpoot zitten daar allemaal!*

Havikpoot negeerde het bevel van Ebbenklauw, sprong naar voren en dook het vuur in. ‘Ik kom eraan!’ miauwde hij luid.

De rook om hem heen werd dikker en Havikpoot kon niet goed zien wat er aan de hand was. De grijze flarden prikten in zijn ogen en bleven steken in zijn keel. Hij liep kuchend op de tast verder tot hij Wolkpoot zag, die gevangen zat tussen de brandende tak en de tweebeenrots. Daarna zag hij Kiezelpoot onder de vreemde rots ineengedoken zitten, terwijl Schemerpoot aan de andere kant van de brandende tak in de grond klauwde.

Havikpoot werd overspoeld door schuldgevoel, dat heter aanvoelde dan de vlammen. *Ik wilde dat Schemerpoot in de problemen zou komen – een beetje – maar het was niet de bedoeling dat er zoiets zou gebeuren!*

Ebbenklauw vocht zich door de rook heen naar Wolkpoot. Even verstarde Havikpoot. *Moet ik Schemerpoot proberen te helpen, of Kiezelpoot?*

Kiezelpoot leek meer gevaar te lopen. De vlammen hadden een deel van de tweebeenrots vernield en er vielen nu stukken omlaag. Kiezelpoot deinsde ervoor terug en miauwde in doodsangst.

Achter haar probeerde Schemerpoot kennelijk nog steeds bij Kiezelpoot te komen. Hij miauwde iets. Door het gebulder van het vuur kon Havikpoot de woorden niet verstaan, maar toen hij zag dat zijn broer zijn kop draaide, begreep hij het.

Hij wil dat ik Kiezelpoot help.

Kiezelpoot leek in groter gevaar te verkeren, maar Schemerpoot was familie. *Ik wou dat ik Ebbenklauw om advies kon vragen, maar zij is bezig Wolkpoot te redden!*

Havikpoot had het gevoel dat hij daar al manenlang bewegingloos stond, maar het kon niet meer dan een paar tellen zijn geweest, toen sprong hij al door de vlammen naar Kiezelpoot. Al zijn instincten vertelden hem dat hij de andere kant op moest rennen, de veiligheid tegemoet; brandend gras schroeide zijn poten en er vielen hete vonken op zijn pels. Maar hij rende door tot hij bij Kiezelpoot was en pakte haar bij haar nekvel.

‘Deze kant op, haarbal!’ grauwde hij door een mondvol vacht heen terwijl hij haar bij het vuur vandaan en naar een veilig stukje gras sleepte.

Ebbenklauw kwam eraan toen Havikpoot Kiezelpoot op de grond liet vallen. Ze duwde Wolkpoot voor zich uit.

Maar waar is Schemerpoot? Havikpoot begreep niet waarom zijn broer niet achter hen aan was gekomen, weg van het vuur.

Hij tuurde door de rook heen en zag dat Schemerpoot nog steeds naast de brandende tak lag. Maar hij bewoog nu niet meer.

Er trok een koude rilling van afschuw door Havikpoot heen. ‘Schemerpoot!’ miauwde hij luid.

Met Ebbenklauw naast zich rende hij terug door de rook en de vlammen. Toen ze dichterbij kwamen, zag Havikpoot

dat een van de poten van zijn broer klem zat onder het dikke stuk van de tak, dat nog niet brandde. Zijn hart stond even stil en hij kon niet ademen.

Schemerpoot bedoelde niet dat ik Kiezelpoot moest redden; hij vroeg me om h em te helpen!

Samen duwden Havikpoot en Ebbenklauw met hun voorpoten tegen de tak tot die in een wolk van opschietende vonken van Schemerpoot af rolde. Toen pakte Ebbenklauw hem bij zijn nekvel en sleepte hem naar de plek waar ze Kiezelpoot en Wolkpoot hadden achtergelaten. Havikpoot volgde haar en duwde van achteren tegen zijn nestgenoot. Schemerpoots poten hingen slap en zijn kop wiegde heen en weer; hij leek niet in staat zelf iets te doen.

Kiezelpoot en Wolkpoot lagen nog steeds op de grond te kuchen en te jammeren van pijn. Havikpoot zag dat hun vacht hier en daar was verschroeid en rook de brandlucht aan hen. Maar tot zijn opluchting leken ze geen van twee en levensbedreigende verwondingen te hebben.

Schemerpoot verroerde zich echter amper. Nu en dan probeerde hij zwakjes zijn kop op te tillen en klonk er een zacht gekuch, maar daarna gleed hij weer weg in bewusteloosheid. Havikpoot keek vol afgrijzen naar hem en schudde met een poot aan zijn broers schouder.

‘Schemerpoot! Schemerpoot, word wakker!’ smeekte hij.

‘Wat deden jullie drie hier eigenlijk?’ wilde Ebbenklauw weten.

Wolkpoot jammerde berouwvol. ‘Schemerpoot zei dat we

hierheen moesten sluipen om naar restjes tweebeenvoedsel te zoeken.'

Havikpoot kon zijn blik niet van zijn bewusteloze nestgeenoot afwenden. *En ik had bij hen kunnen zijn ... als ik geen nee had gezegd.* Met een huivering van schaamte herinnerde hij zich dat hij had gehoopt dat Schemerpoot in de problemen zou komen.

Ebbenklauw leek het niet te merken. Ze sloeg duidelijk gefrustreerd met haar staart naar Wolkpoot. 'Als Schemerpoot zegt dat je van het klif moet springen, doe je dat dan ook?'

'Ik weet dat het ook onze schuld was', jammerde Wolkpoot. 'Maar toen we hier aankwamen, zat het vuur alleen maar in dat glimmende ding daar.' Ze wees met haar poot.

'De vuilnisbak, ja', miauwde Ebbenklauw. 'En je was niet verstandig genoeg om terug te gaan naar het kamp en het te melden?'

'Het leek op dat moment veilig genoeg.' Kiezelpoot vertelde verder. 'Schemerpoot zei dat het vuur de tweebeenen moest hebben verjaagd, omdat tweebeenen overal bang voor zijn, maar dat wij dapper genoeg waren en ons niet door het vuur bij de lekkerste restjes eten weg moesten laten houden.'

'Daar lag eten onder.' Wolkpoot wees naar de tweebeenrots, die nu brandend in elkaar zakte. 'Maar toen draaide de wind en vatte de tweebeenrots vlam en de tak viel van de boom, waardoor we gevangen zaten. We hadden nooit naar

Schemerpoot moeten luisteren!’ besloot ze met weer een klaaglijk gejammer.

‘Daar had je eerder aan moeten denken’, snauwde Ebbenklauw. ‘Het is nu te laat om spijt te hebben. We moeten Schemerpoot naar het kamp brengen, zodat Echozang en Spikkelwens hem kunnen helpen.’ Ze ging naast Schemerpoot plat op de grond liggen. ‘Havikpoot, help me hem op mijn rug te krijgen’, zei ze.

Havikpoot wurmde zijn schouders onder Schemerpoot en tilde hem op de rug van de zwarte poes. Schemerpoot kwam weer een beetje bij en zette zijn klauwen in Ebbenklauws vacht. Toen hij goed lag, kwam Ebbenklauw moeizaam overeind en gingen ze langzaam op weg naar het kamp, terwijl Havikpoot zijn broer van de ene kant ondersteunde en Wolkpoot en Kiezelpoot achter hen aan hinkten. Toen ze de tweebeengroenplaats verlieten, hoorde ze in de verte tweebeenmonsters janken. Terwijl de katten het grasveld overstaken en in de struiken bovenaan de kloof verdwenen, kwam het geluid steeds dichterbij.

Havikpoot keek angstig naar zijn broer en kon nauwelijks geloven wat er was gebeurd. ‘Hou vol, Schemerpoot ...’ fluisterde hij.

Maar Schemerpoot hield zijn ogen nu gesloten en reageerde helemaal niet op Havikpoots gemiauw. Zijn poten hingen slap en hij hield zich niet meer aan de vacht van Ebbenklauw vast. Havikpoot kon hem nauwelijks nog in evenwicht houden op de rug van de zwarte poes.

Havikpoot voelde zich alsof alle kracht door zijn poten uit hem weg was gevloeid en zijn maag deed pijn alsof hij kraaienvoer had gegeten. Hij was misselijk van schuldgevoel. Niet te geloven dat hij had gewenst dat Schemerpoot in de problemen zou komen. Erger nog, hij had Schemerpoot kunnen redden van het vuur, maar dat had hij niet gedaan.

Heb ik de verkeerde keus gemaakt door eerst Kiezelpoot te redden? vroeg hij zich af. Wat als ik daardoor Schemerpoot kwijtraak?

HOOFDSTUK 2

Ebbenklauw helpen om Schemerpoot over het smalle pad de kloof in te dragen was een van de moeilijkste dingen die Havikpoot ooit had gedaan. Hij was doodsbang dat zijn broer van Ebbenklaus rug zou glijden en beneden op de rotsen zou vallen, ook al zette de zwarte poes haar poten heel zorgvuldig neer en deed hij zelf wanhopig zijn best om Schemerpoot op haar rug in evenwicht te houden.

Aan het eind van het pad stond al een groepje katten te wachten en verwachtingsvol omhoog te kijken. De stank van rook hing in de lucht; Havikpoot vermoedde dat zijn Clangenoten al wisten dat er iets mis was.

Schemerpoot was volkomen bewusteloos toen Ebbenklauw hem van haar rug liet glijden. Havikpoot kon niet ophouden naar zijn roodgestreepte snuit te kijken, wanhopig zoekend naar een teken van leven. Hij verwachtte bijna dat zijn broer wakker zou worden, overeind zou springen en zou roepen dat het allemaal maar een grap was geweest.

Schemerpoot haalt altijd streken uit ...

‘Wat is er gebeurd?’ Wespensnor drong tussen de menigte door en keek met ogen vol bezorgdheid op zijn bewegingloze leerling neer.

Williestorm, de mentor van Kiezelpoot, pakte haar hard aan. ‘Kiezelpoot?’ miauwde hij streng. ‘Waar zijn jullie geweest?’

Kiezelpoot liet beschaamd haar kop hangen, en Ebbenklauw was degene die reageerde. ‘Er is nu geen tijd om het uit te leggen. Ga snel Echozang en Spikkelwens halen.’

Williestorm draaide zich om en liep weg terwijl er meer katten kwamen kijken wat er aan de poot was. Havikpoot keek om zich heen op zoek naar zijn vader en moeder; hij zag Zandneus en Salieneus, bijna op de poot gevolgd door Pluiswolk en Vuurvaren, maar Vlinderstaart en Scherpklauw waren nergens te bekennen. De katten waren allemaal stil en wisselden verbijsterde blikken.

Ze weten dat het erg is, dacht Havikpoot. Heel erg.

Er leken manen te verstrijken voordat Echozang en Spikkelwens tussen de verzamelde katten door naar Schemerpoot liepen.

‘De SterrenClan zij dank!’ mompelde Havikpoot zacht voor zich heen.

‘Er is brand bij de tweebeenplaats’, miauwde Ebbenklauw voordat een van de medicijnkatten iets kon vragen. ‘Er was heel veel rook! Schemerpoot heeft er het meeste van ingeademd. We waren Kiezelpoot ook bijna kwijtgeraakt, maar Havikpoot wist haar eruit te krijgen.’

Echozang knikte kort. ‘Spikkelwens, ga nat mos halen, en wat smeerwortel en honing om de brandwonden te behandelen’, beval ze. Toen Spikkelwens wegrende, voegde ze eraan toe: ‘Ebbenklauw, Havikpoot, leg Schemerpoot op zijn rug.’

Het vergde al Havikpoots moed om zijn mentor te helpen het slappe lichaam van Schemerpoot goed neer te leggen. Hij kon nauwelijks naar zijn broer kijken; die leek zo levenloos.

In plaats daarvan dwong hij zichzelf naar Echozang te kijken, die met haar voorpoten ritmisch op Schemerpoots borst drukte. Van tijd tot tijd stopte ze daarmee om lucht in Schemerpoots mond te blazen. Havikpoot staarde naar haar gezicht en probeerde iets op te maken uit haar uitdrukking.

Misschien was dit iets wat er wel heel slecht uitzag, maar voor een ervaren medicijnkat niet zo veel voorstelde.

Maar het enige wat Havikpoot zag wanneer hij naar Echozang keek, was dat ze heel ernstig leek en zich volledig op haar taak richtte. Schemerpoot verroerde zich nog steeds niet.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Havikpoot uiteindelijk toen hij de angstige vraag niet meer kon inhouden.

Ebbenklauw raakte met haar staartpunt zijn schouder aan. ‘Echozang probeert het hart en de ademhaling van Schemerpoot weer op gang te brengen’, legde ze uit.

Dat wil zeggen dat zijn hart en zijn ademhaling zijn gestopt, besefte Havikpoot. Weer voelde hij zich alsof er een stuk kraaienvoer klem zat in zijn buik en hij elk moment kon gaan overgeven.

Echozang bleef op Schemerpoots borstkas drukken. Havikpoot durfde nauwelijks adem te halen terwijl hij toekeek. Eindelijk, na wat manen leek te hebben geduurd, stopte de medicijnkat, schudde haar kop en deed een stap achteruit. Schemerpoot lag nog steeds bewegingloos op de grond.

‘Je kunt het niet opgeven!’ miauwde Havikpoot luid. ‘Wat doe je? Je moet hem rédden!’

Hij was zich bewust van de andere katten die erbij waren komen staan en zwijgend naar hem keken. Havikpoot voelde een scheur ontstaan in zijn hart, alsof een das er zijn krachtige klauwen in had gezet.

Hij jankte intens verdrietig en achter hem deed een andere kat met hem mee. Havikpoot draaide zich om en zag zijn moeder Vlinderstaart en zijn vader Scherpklauw, die naar voren drongen in de kring van katten om hem heen.

Vlinderstaart haastte zich naar voren, wierp zich naast Schemerpoot op de grond en drukte haar neus in zijn vacht. Een paar staartlengtes verderop lagen Kiezelpoot en Wolkpoot in het gras te kreunen van ellende. Havikpoot vermoedde dat ze de effecten van hun brandwonden begonnen te voelen, maar ze konden amper hun ogen opendoen. Ze waren zich er duidelijk niet van bewust wat er om hen heen gebeurde.

Ze weten nog niet dat Schemerpoot dood is!

Scherpklauw stond zwijgend en bewegingloos als een steen over het lichaam van zijn zoon gebogen. Toen voelde

Havikpoot heel even de blik van zijn vader op hem rusten. Maar voordat een van beide katten iets kon zeggen, verscheen Williestorm met Loofster, de leider van de Clan. Ze gingen bij Scherpklauw en Ebbenklauw staan en de vier katten begonnen zacht met elkaar te overleggen.

Havikpoot kroop naar zijn moeder toe en drukte zich dicht tegen haar zij. Hij kon geen woorden vinden om haar te troosten, maar hij legde zijn staart over haar schouders.

Vlinderstaart reageerde niet. Haar snuit zat nog steeds diep in de vacht van haar zoon. Havikpoot nam het haar niet kwalijk dat ze zich niet door hem liet troosten. Hij kon zichzelf ook niet troosten. *Ik kan haar niet vertellen dat het wel goed zal komen. Het komt nooit meer goed.*

Spikkelwens was inmiddels terug met nat mos, genezende honing en smeewortel. Echozang en zij gingen samen de wonden van Wolkpoot en Kiezelpoot verzorgen. Even later kwam Spikkelwens met een bundeltje druipend mos in haar kaken naar Havikpoot toe.

‘Je hebt een ernstige brandwond op je rug’, miauwde ze nadat ze het mos had neergelegd. ‘Lig stil, dan zal ik hem verzorgen.’

Havikpoot draaide zich met een beginnende grauw naar haar om. Hij had zich niet gerealiseerd dat hij gewond was geraakt; hij voelde het nog steeds niet. De enige pijn die hij voelde, was die in zijn hart.

‘Het gaat prima met me’, miauwde hij tegen Spikkelwens. ‘Laat me met rust.’

‘Nee, het gaat niet prima’, drong Spikkelwens aan. ‘Je moet me die wond laten ...’

Havikpoot sprong overeind. ‘Ik zei, laat me met rust!’ grauwde hij, zwiepend met zijn staart.

Daarop stapte Spikkelwens achteruit en richtte ze zich op Ebbenklauws verwondingen. Echozang was nog met Wolkpoot en Kiezelpoot bezig. De ouders van Kiezelpoot, Muspels en Pluiswolk, en zijn nestgenoot Akkerpoot, waren naast hem komen zitten en probeerden hem te troosten.

Havikpoot keek weer naar zijn moeder en zag dat Scherpklaauw zich bij haar had gevoegd en teder haar oren likte. Zijn groene ogen stonden vol verdriet toen hij zich tegen zijn partner aan drukte.

Havikpoot stond in zijn eentje naar het levenloze lichaam van zijn broer te turen.

Uiteindelijk kwam Vlinderstaart overeind, liep naar Havikpoot toe en drukte zich tegen hem aan. ‘Ebbenklauw heeft ons verteld wat er is gebeurd’, mompelde ze. ‘Ik ben blij dat het met jou goed gaat. Ik weet dat je hebt gedaan wat je kon om Schemerpoot te redden. Het is niet jouw schuld dat hij dood is.’

‘Maar ik ...’ probeerde Havikpoot haar te onderbreken, omdat hij heel goed wist dat het wél zijn schuld was.

‘Je bent een held: je hebt Kiezelpoot gered’, verzekerde zijn moeder hem. ‘Het was heel dapper van je om het vuur in te rennen.’

Havikpoot voelde geen enkele trots bij de woorden van

zijn moeder. En toen hij opkeek naar zijn vader en het gezicht van Scherpklaauw zag, zo vol verdriet, trok er een zo hevig schuldgevoel door hem heen dat hij amper op zijn poten kon blijven staan. Hij voelde nu ook een stekende pijn van de wond op zijn rug en wou maar dat hij Spikkelwens niet had weggejaagd.

Maar misschien verdien ik deze pijn wel.

‘Havikpoot!’ Het was de stem van Echozang, die naar hem toe kwam. ‘Kom met me mee naar mijn hol. Je moet rusten en me naar die wond op je rug laten kijken.’

Havikpoot opende zijn mond, maar Echozang gaf hem de kans niet om te protesteren. Hoewel ze gewoonlijk heel kalm was, wist hij dat ze geen flauwekul accepteerde, van geen enkele kat. ‘Je doet wat je gezegd wordt’, miauwde ze. ‘Je bent nog maar een leerling en ik ben je medicijnkat. Als ik zeg dat je meegaat, dan ga je mee.’

Te uitgeput en verdrietig om tegen haar in te gaan, boog Havikpoot zijn kop en liep hij achter haar aan.

In het hol van de medicijnkat lagen Kiezelpoot en Wolkpoot al te slapen in nesten van een dikke laag mos. Hun borst ging ritmisch op en neer terwijl ze ademhaalden.

‘Hoe is het met ze?’ vroeg Havikpoot, zijn oren naar de twee poezen draaiend.

‘Niet slecht’, antwoordde Echozang. ‘Het komt wel goed met ze. Hun brandwonden waren niet zo ernstig als ik eerst dacht. Over een paar dagen zijn ze weer op de poot.’

De opluchting van Havikpoot over Echozangs gerust-

stellende woorden vermengde zich met nog meer schuldgevoel. Het besef dat Kiezelpoot niet ernstig gewond was, herinnerde hem weer aan wat hij maar niet uit zijn kop kon zetten. *Wat als ik eerst naar Schemerpoot was gegaan? Misschien was Kiezelpoot dan iets ernstiger gewond geweest, maar dan zou Schemerpoot nu nog leven!*

Even later werd Havikpoot zich ervan bewust dat Echozang hem aankeek, haar groene ogen vol begrip, alsof ze zijn gedachten kon lezen. Toen draaide ze zich om en pakte ze een papaverzaadje van de rotsrichel waar ze haar medicijnen bewaarde.

‘Eet dit op’, miauwde ze, en ze legde het zaadje voor Havikpoot neer. ‘Daar word je rustiger van. En je moet me de wond op je rug laten verzorgen.’

Havikpoot wilde toegeven. De wond voelde klein aan, maar hij had nog nooit zo’n pijn gehad, een klauwende pijn waar hij misselijk van werd.

Neer! besloot hij. *Ik verdien het niet om me beter te voelen!*

Hij wilde bij Echozang vandaan stappen, maar zijn lichaam gaf het eindelijk op, door zijn verwondingen en door de rook die hij had ingeademd. Hij voelde dat hij door zijn poten zakte en er leek een wolk mist om hem heen te wervelen, die nog zwarter was dan de rook. Terwijl hij weg begon te zakken in bewusteloosheid voelde hij dat Echozang voorzichtig een verzachtend kompres op zijn rug aanbracht.

De stem van de medicijnkat drong zacht tot hem door. Ze zei iets over een profetie. Maar Havikpoot kon de woorden

niet verstaan en even later werd het geluid overstemd door zijn eigen wanhopige kreet.

‘Ik had hem eerst moeten redden!’

Zijn stem weerklonk nog in zijn eigen oren toen hij eindelijk in een van pijn vervulde, onrustige slaap viel.

HOOFDSTUK 3

Havikpoot kroop naar de bovenrand van de kloof en glipte het hoge gras in. De zon kwam boven de boomtoppen uit, maar de rotsen en het struikgewas waren nog in schaduw gehuld en geen enkele kat had hem uit het kamp zien vertrekken.

Er waren enkele zonsopkomsten voorbijgegaan sinds de brand. De stank van de rook was uit Havikpoots vacht vervlogen en de pijn van de brandwond voelde hij amper nog. De wake voor Schemerpoot was achter de rug.

Maar de pijn in Havikpoots borst zat er nog steeds. Hij kon niet vergeten dat het hem niet was gelukt zijn broer te redden. *Loofster gaat me vandaag tot krijger benoemen, dacht hij. Ik zou opgetogen moeten zijn, maar dat ben ik niet. Ik heb het gevoel dat er nooit meer iets positiefs zal gebeuren.* Zijn hart was zo zwaar dat hij het nauwelijks kon dragen.

Havikpoot glipte door de struiken tot hij bij de boom stond waaronder Schemerpoot was begraven. Terwijl hij bij het hoopje aarde stond, spoelde er een golf van verdriet en schuldgevoel over hem heen.

‘Je hoort daar niet te liggen, onder de grond’, miauwde hij. Hij herinnerde zich hoe levendig en ondeugend zijn broer was geweest, en nu lag hij daar stil en bewegingloos, met aarde in zijn rode vacht. ‘Je had hier bij mij moeten zijn en ook een krijger moeten worden!’

In de dagen sinds Schemerpoot was gestorven, bleven alle katten maar tegen hem zeggen dat hij zo dapper was, omdat hij Kiezelpoot had gered. Maar Havikpoot wilde het niet horen, want het herinnerde hem er alleen maar aan dat hij zijn broer níét had gered. In elk geval niet op tijd.

Havikpoot bleef een poosje met gebogen kop naast het graf van zijn broer staan, tot hij de stem van Loofster vanuit de kloof hoorde, gedempt door de afstand, maar nog steeds goed verstaanbaar.

‘Laten alle katten die oud genoeg zijn om hun eigen prooi te vangen zich hier bij de Rotshoop verzamelen voor een Clanvergadering!’

‘Vaarwel, Schemerpoot’, mompelde Havikpoot. ‘Ik zal je nooit vergeten. En ik zal ook nooit vergeten dat ik je had kunnen redden. Het spijt me vreselijk.’

Daarna draaide hij zich om en liep hij terug naar de kloof.

Tegen de tijd dat Havikpoot het pad af was geklommen, had de rest van de Clan zich verzameld bij de Rotshoop, naast het water dat eindeloos uit het zwarte gat onder de rotsblokken stroomde. Loofster stond boven op de rotsblokken en haar commandant, Scherpklaauw, stond naast hem. Bloemenpoot en Wolkpoot gingen vooraan staan, hun

blikken een mengeling van opgetogenheid en nervositeit. Hun mentors Bliksemvuur en Pluimwilg volgden en gingen vlak achter hen staan. Toen Havikpoot over het zand op de bodem van de kloof naar hen toe stapte, voegde Ebbenklauw zich bij de anderen.

‘Katten van de HemelClan, we zijn hier vandaag bijeen voor een van de belangrijkste gebeurtenissen in het leven van een Clan’, begon Loofster, met trots geheven kop. ‘Het benoemen van nieuwe krijgers. Pluimwilg, Bliksemvuur, Ebbenklauw, hebben jullie leerlingen de vaardigheden van een krijger geleerd? En begrijpen ze het belang van de krijgscode in het leven van een Clan?’

‘Wolkpoot heeft hard gewerkt om dat allemaal te begrijpen’, antwoordde Pluimwilg.

Bliksemvuur knikte. ‘Bloemenpoot ook.’

‘En Havikpoot’, miauwde Ebbenklauw.

Havikpoots hart haperde. *Ja, ik heb hard gewerkt, maar wat schoot Schemerpoot daarmee op? Ik verdien dit niet!*

Loofster knikte goedkeurend, sprong van de Rotshoop en ging voor de drie leerlingen staan. Met haar staart wenkte ze Wolkpoot naar zich toe.

Wolkpoot stapte bevend naar voren. Havikpoot wist dat ze wel goed herstelde van haar verwondingen, maar nog steeds niet al haar kracht terug had, en dat ze nog niet lang kon staan. Hij dwong zich zijn verdriet om Schemerpoot opzij te zetten in het besef dat Wolkpoot ook rouwde om hun nestgenoot, en om zich te richten op wat er nu gebeurde.

Dit is een van de belangrijkste momenten in Wolkpoots leven. Dat wil ik niet missen.

Over Wolkpoot heen gebogen herhaalde Loofster de woorden die Clanleiders al vele seizoenen gebruikten, sinds de eerste Clans werden gevormd.

‘Ik, Loofster, leider van de HemelClan, doe een beroep op mijn krijgervoorouders om op deze leerling neer te kijken. Zij heeft hard getraind om de werking van uw nobele krijgscodes te begrijpen en ik beveel haar op haar beurt bij u aan als krijger.’ Daarna keek ze Wolkpoot recht aan en vervolgde: ‘Wolkpoot, beloof je dat je de krijgscodes in ere zult houden en deze Clan zult beschermen en verdedigen, zo nodig met gevaar voor eigen leven?’

Havikpoots hart haperde weer toen hij het stukje ‘met gevaar voor eigen leven’ hoorde. *Schemerpoot heeft niet eens de kans gekregen deze eed af te leggen, dacht hij. Hij heeft niet de eer gekend om zijn leven te geven om zijn Clan te redden. In plaats daarvan verloor hij zijn leven bij een poging een paar restjes tweebeenvoedsel te pakken te krijgen. Om de een of andere reden maakt dat het erger ... en Wolkpoot denkt vast hetzelfde als ik.*

Wolkpoot keek op naar haar Clanleider en zweeg even. Toen antwoordde ze vol hartstocht: ‘Dat beloof ik.’

‘Dan geef ik je nu met de macht van de SterrenClan je krijgersnaam’, vervolgde Loofster. ‘Wolkpoot, vanaf nu zul je bekendstaan als Wolkmist. De SterrenClan eert je moed en je veerkracht en we heten je welkom als volwaardig krijger van de HemelClan.’

Loofster legde haar snuit op de kop van Wolkmist en die reageerde door haar schouder te likken.

‘Wolkmist! Wolkmist!’ begroetten de katten van de HemelClan hun nieuwe krijger.

Loofster wachtte tot het lawaai wegstierf en raakte toen met de punt van haar staart Wolkmist's schouder aan.

‘Vanwege je verwondingen hoef je vannacht niet te waken’, miauwde ze. ‘Je slaapt nog in het hol van de medicijnkat tot je helemaal bent hersteld.’

Terwijl alle katten instemmend mompelden, boog Wolkmist haar kop en ging ze weer naast haar moeder Vlinderstaart zitten, die trots haar oor likte.

Daarna wenkte Loofster Bloemenpoot naar zich toe. Havikpoot luisterde terwijl de ceremonie werd herhaald en ze de naam Bloemenhart kreeg.

‘De SterrenClan eert je moed en je vaardigheden in het gevecht’, besloot Loofster, ‘en we heten je welkom als volwaardig krijger van de HemelClan.’

‘Bloemenhart! Bloemenhart!’

Met een trotste en blij blik likte Bloemenhart de schouder van de Clanleider en trok zich toen terug om bij haar Clangenoten te gaan staan.

Havikpoots pels tintelde van nervositeit, waardoor zijn verdriet om Schemerpoot even naar de achtergrond verdween, toen hij zich realiseerde dat het nu zijn beurt was. Het was niet alleen omdat hij wist dat de blikken van alle katten op hem gericht zouden zijn terwijl hij de ceremonie